

Chiếc cốc vỡ

Anh tặng cô một chiếc cốc sứ trắng nhân ngày sinh nhật. Trên mặt cốc có in hình anh và cô lồng trong một trái tim màu đỏ. Cô rất thích, nâng niu trân trọng. Tình yêu mười năm của cô cuối cùng cũng được đáp lại. Ai cũng bảo cô và anh rất đẹp đôi...

Kỷ niệm ba tháng yêu nhau, cô suy nghĩ mà không biết nên tặng anh món quà gì. Cuối cùng cô chợt nhớ ra, anh nói rất thích không khí của bữa cơm đầm ấm. Vậy, cô sẽ nấu cho anh một bữa cơm.

Cô mua rất nhiều sách nấu ăn về đọc, chọn các món ăn mà cô nghĩ là anh sẽ thích, tỉ mỉ tập nấu. Một tuần trôi qua, cô có thể nấu ngon tất cả các món ăn mà cô đã chọn lựa ra.

Chủ nhật hôm đó, cô mời anh đến. Anh rất ngạc nhiên trước tài nấu nướng của cô. Người ta nói quả không sai, muốn tới trái tim của một người đàn ông, trước hết phải thông qua dạ dày. Anh nắm tay cô:

- Cuối tuần sau, anh dẫn em tới gặp bố mẹ nhé.

Cô sung sướng gật đầu.

Bố mẹ anh là người làm ăn buôn bán, tuy không thực sự giàu có nhưng cũng được xếp vào hàng khá giả. Cuộc chuyện trò diễn ra khá vui vẻ. Cuối bữa cơm, hai bác hỏi về gia đình cô. Cô nhỏ nhẹ:

- Bố mẹ cháu đều là giáo viên cấp ba.

Bố mẹ anh liếc nhìn nhau. Ngoại hình tốt, nấu ăn ngon, nhà gia giáo, có thể thông qua.

Anh hôn nhẹ lên môi cô chào tạm biệt:

- Bố mẹ anh có vẻ thích em.

- Lúc mới đến em rất lo, không biết hai bác có hài lòng không, giờ thì em có thể yên tâm một chút rồi.

Cô đáp lại bằng một nụ hôn lên má anh.

- Chúc anh ngủ ngon.

Cô nhìn theo bóng dáng anh đang hòa vào bóng tối. Cô quay lại khép cửa, thấy tim mình đập rộn. Cô ôm chiếc cốc vào lòng, cảm giác tình yêu của mình ngày một lớn dần.

Kỷ niệm bốn tháng yêu nhau, hai người đã lên kế hoạch đi du lịch vào cuối tuần. Cô rất mong đợi, đã lên danh sách rất nhiều việc cần làm. Cô tưởng tượng đến bãi biển cát trắng sóng vỗ xô bờ, anh và cô sẽ lãng mạn đuổi nhau trên đó. Cô tưởng tượng đến vòng tay anh ấm áp ôm cô, hai người ngồi trên những mỏm đá mát lạnh, phóng tầm mắt ra xa. Cô xấu hổ ôm mặt cười. Biển rộng, trời rộng, tình rộng mênh mông.

Nhưng trước hôm khởi hành, anh gọi điện:

- Tuổi anh với tuổi em không hợp. Bố mẹ anh không đồng ý nữa em à.

Chiếc điện thoại suýt trượt khỏi tay cô. Bao nhiêu mơ mộng vụt tắt.

- Nhưng anh sẽ thuyết phục xem sao.

Giọng anh ở đầu dây bên kia chần chừ. Cô buông điện thoại, lẳng lặng nhìn chiếc cốc. Vết rạn đầu tiên.

Tình yêu của họ tiếp tục trong giấu diếm. Những lúc bước đi trên đường, anh không còn dám nắm tay cô như trước nữa. Những quán quen họ không dám đến, những cuộc gặp gỡ cũng thưa dần. Cô rất buồn, nhưng không để anh biết. Cô khóc hàng đêm, cho đến khi nước mắt cạn, cô chỉ có thể bó gối ngồi nhìn bóng đen của bầu trời. Nhưng cô vẫn tin anh là một nửa của đời mình, vẫn tin tưởng rằng bố mẹ anh sẽ nhận ra được sự chân thành trong tình yêu của họ.

Kỉ niệm năm tháng yêu nhau, trong lúc đi siêu thị chuẩn bị nấu cơm, cô thoáng thấy bóng anh. Chần chừ một lúc cô quyết định đi theo. Cô trông thấy anh bước vào quán cafe vui vẻ cười với một người con gái khác. Trông bộ dạng 2 người có lẽ đã quen nhau từ lâu. Anh gạt bọt kem còn dính lại trên

khỏe miệng cô ấy. Tim cô nhói đau. Cô quay gót tự nhủ: chắc chỉ là bạn thôi.

Buổi trưa, lúc ngồi ăn cơm với anh, sau một hồi suy nghĩ cô liền hỏi:

- Sáng nay, em thấy anh ngồi cùng một người con gái.

Anh vội vàng bỏ đĩa:

- Cô gái ấy chỉ là bạn thôi

Cô gấp thêm một miếng thức ăn vào bát cho anh, không nói gì. Là bạn thôi sao anh phải hoảng hốt như vậy.

- Em không giận anh chứ.

Anh đưa đôi mắt của một kẻ có lỗi nhìn cô. Sao anh phải dùng đôi mắt này? Cô lắc đầu:

- Có gì đâu mà giận. Em có bạn, anh cũng có bạn mà.

Ánh mắt cô xa xôi nhìn qua cửa sổ. Vết rạn thứ hai.

Tháng thứ sáu yêu nhau, anh vui mừng lao đến chỗ cô ở.

- Em ơi bố mẹ đồng ý chuyện của chúng ta rồi. Ông bác họ anh có tài xem tướng, ông ấy nhìn thấy ảnh của em trong ví anh. Anh đang hoảng hốt không biết phải giải thích thế nào thì ông ấy bảo tướng của em vượng phu ích tử, lấy được em công việc làm ăn của gia đình anh tất sẽ phát đạt. Bố mẹ anh nghe thấy thế liền lập tức bảo anh đến chỗ em để báo tin. Anh vui quá. Vậy là chúng ta lại được ở bên nhau rồi.

Anh bế cô lên xoay vòng. Cô nhìn vào chiếc cốc sứ đặt trên bàn mỉm cười. Những vết rạn dường như đã lành lại, hạnh phúc đôi khi phải chờ đợi.

Bố mẹ anh đến gặp bố mẹ cô bàn chuyện cưới xin. Trai khôn dựng vợ gái lớn gả chồng, điều đó là lẽ đương nhiên. Đêm đấy, cô ngủ cùng mẹ. Mẹ thương con gái hỏi:

- Con đã nghĩ kỹ chưa. Mẹ thấy gia đình bên đó cũng không có gì đáng chê

trách cả. Nhưng chỉ sợ sau này có việc gì, người ta lại đổ lỗi cho số má thì khổ con à.

- Mẹ đừng lo, chúng con thật lòng yêu thương nhau, sẽ không có chuyện gì xảy ra được đâu mẹ ạ.

- Mẹ biết vậy, nhưng ý trời, mình không làm chủ được.

Cô choàng tay ôm lấy mẹ:

- Hình ảnh của anh ấy đã khắc sâu trong tim con mười năm nay rồi. Đời này con chỉ lấy mình anh ấy thôi.

- Khờ dại.

Mẹ cốc lên đầu cô.

- Con gái si tình là khổ.

Cô mỉm cười. Cô vẫn tin anh. Một người cậu bé sẵn sàng cống một người cô bé bị đau chân trên suốt một quãng đường dài, lúc trưởng thành không thể không là người đàn ông đáng tin cậy.

Bố mẹ anh định ngày cưới vào cuối năm. Ngày hôm đó tình cờ chính là ngày kỉ niệm chín tháng yêu nhau. Cừu, một con số đẹp. Tình yêu của họ sẽ mãi quần quýt không rời. Cô thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Anh dẫn cô đi chọn váy cưới. Chiếc váy cưới màu trắng giản đơn tinh khiết nhưng vẫn tôn lên tất cả những nét đẹp của người phụ nữ. Cô soi mình vào trong gương bắt gặp một hình dáng xinh đẹp. Đôi mắt biết cười và đôi môi căng mọng. Cô cười và người đó cũng cười theo. Nhân viên bán hàng đội cho cô một chiếc vương miện lên đầu. Cô cảm thấy mình hết như một nàng công chúa. Rèm mở, cô hiện ra trước mắt anh choáng ngợp, lộng lẫy. Anh nhẹ hôn lên bàn tay rồi bế bổng cô lên xoay vòng. Cô ngại ngừng vui đầu vào ngực anh:

- Người ta nhìn kìa.

- Mặc kệ, sợ gì chứ.

Anh vẫn nhất định không bỏ cô xuống. Cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Hôn lễ được tổ chức tại một khách sạn không lớn nhưng rất đẹp. Những bông hoa được trang trí hết như trong những giấc mơ của cô. Tất cả mọi người đều cầu chúc cho hai người hạnh phúc trăm năm.

Anh lịch lãm trong bộ vest trắng. Cô và anh bước đi trên thảm đỏ trong tiếng nhạc du dương êm dịu. Tình yêu của họ cuối cùng cũng cập bến ngọt ngào.

Sau những bận rộn của một ngày dài, họ trở về căn nhà nhỏ thân yêu của mình. Anh ôm cô vào lòng dịu dàng:

- Anh sẽ cố gắng làm việc để sau này có thể mua tặng em một căn nhà thật rộng và tiện nghi.

Cô lắc đầu:

- Những cái đó không cần thiết lắm, chỉ cần chúng ta cứ mãi như bây giờ là đủ.

Cô đẩy anh:

- Anh đi tắm đi còn ngủ.

- Ừ

Anh lưu luyến buông cô ra. Phải chuẩn bị cho một đêm tân hôn thật lãng mạn.

Cô lấy những đồ trong vali ra. Thực chất chỉ có vài chiếc áo nhẹ mang tính chất tượng trưng, còn đồ đạc cô đã đem đến căn nhà mới này từ mấy ngày trước. Cô xoay xoay chiếc cốc trên tay. Chiếc cốc kỷ niệm tình yêu của họ. Trái tim màu đỏ dường như đậm hơn, cô ngạc nhiên, có lẽ chỉ có những người đang yêu mới thấy.

Chuông điện thoại reo vang, cô đặt chiếc cốc xuống bàn. Đầu dây bên kia là một người phụ nữ:

- Tôi gọi điện để chúc mừng đêm tân hôn của hai người.

- Xin lỗi bạn là ai?

Cô thắc mắc hỏi lại.

- Bạn không biết nhưng chắc chồng của bạn biết. Tôi gọi không phải để phá đám hạnh phúc của hai người, nhưng chỉ cảnh báo cho cô biết phải giữ chồng cho thật khéo. Tôi và anh ta suýt chút nữa thì có một đứa con.

Cửa phòng tắm mở, anh bước ra thoải mái sau khi tắm. Nhưng rất nhanh, bàn chân anh dừng lại khi nhìn thấy ánh mắt của cô.

- Anh giải thích đi.

Cô nói. Vẻ lạnh lùng xen lẫn với đau thương.

- Giải thích điều gì?

Anh nhẹ ngồi xuống bên cạnh cô, định vòng tay qua ôm lấy eo cô nhưng cô tránh được.

- Một người phụ nữ gọi điện cho em, nói anh và cô ấy suýt chút nữa thì có một đứa con.

Gương mặt anh tái dại:

- Đừng nghe người ta nói linh tinh.

Cô im lặng. Biểu hiện của anh đã tố cáo tất cả. Cô có thể chờ đợi cả đời nhưng không thể chấp nhận được người ta một lần lừa dối. Hình ảnh anh và cô gái hôm đó hiện về trong tâm trí cô, rõ ràng và đau đớn.

- Đêm nay, em sẽ ngủ ở ngoài.

- Em đừng đi.

Anh kéo tay cô.

- Chỉ là lần đó bố mẹ sắp xếp cho anh gặp gỡ. Cô ta đã lừa anh vào tròng. Anh sẽ không để cô ta làm phiền đến cuộc sống vợ chồng mình nữa. Xin em

tha thứ.

Anh đã thừa nhận. Cô thấy tim mình bị găm bởi hàng vạn mũi dao. Ánh mắt anh cầu khẩn van nài. Nhưng cô không quay lại.

- Cho em một đêm suy nghĩ.

Cô giật mạnh tay, vali lướt qua, chiếc cốc rơi xuống. Cô lao ra khỏi nhà, tiếng rơi vỡ ong buốt đôi tai cô. Cô không muốn xa anh, nhưng còn tha thứ, liệu anh có xứng đáng. Chiếc cốc đã vỡ rồi, dù có tỉ mỉ hàn gắn lại cũng sẽ còn đó những vết nứt dài. Một người đàn ông cô tin tưởng mười năm, cuối cùng chỉ đem lại cho cô sự phản bội.

Anh quỳ gối xuống sàn nhà. Một mảnh vỡ đâm vào chân anh chảy máu. Nhưng điều đó không có nghĩa lý gì. Anh nhu nhược, anh mềm yếu.

Anh nhặt một mảnh vỡ của chiếc cốc. Anh chợt nhận ra đây là chiếc cốc anh đã tặng cô. Anh nhặt tất cả những mảnh vỡ đem ghép lại. Chiếc cốc vẫn còn thiếu vài mảnh nhỏ tan vụn như bột. Tình yêu đã bị khuyết.

Anh vùng dậy, anh sẽ đi tìm cô. Nếu cô tha thứ cho anh, anh sẽ dùng tất cả những gì anh có để bù đắp lại những lỗ hổng trong tim cô. Anh sẽ không để cô đau lòng bởi bất cứ một sai lầm nào nữa. Anh xé bóng đêm lao đi.

Trên bàn, chiếc cốc vỡ được gắn lại. Đứng im.